

Arrest

nr. 234 494 van 26 maart 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 12 december 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 december 2019 houdende een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 4 maart 2008 wordt de verzoekende partij aangetroffen in België. Op dezelfde dag wordt ten aanzien van haar een bevel om het grondgebied te verlaten – Model B (bijlage 13) genomen.

1.2 Op 5 november 2019 wordt de verzoekende partij opnieuw aangetroffen in België. Op 6 november 2019 wordt ten aanzien van haar een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) van twee jaar genomen.

1.3 Op 3 december 2019 wordt de verzoekende partij opnieuw aangetroffen in België.

1.4 Op 3 december 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.5 Op 3 december 2019 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) van drie jaar. Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) Betrokkene werd gehoord door de LPA Brussel-Nationaal op 03.12.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer:

*Naam : M(...)
voornaam : E(...)
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : (...)
nationaliteit : Brazilië*

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 03.12.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2012 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene probeerde de autoriteiten te misleiden door een Portugese verblijfskaart voor te leggen, die na controle vals bleek te zijn.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt op valsheid in geschriften (PV nr. HV.(...)/2019 van de LPA Brussel-Nationaal).

Hij legt een Portugese verblijfskaart en een Portugees rijbewijs voor, die na controle vals blijken te zijn.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is op heterdaad betrapt op valsheid in geschriften (PV nr. HV.(...)/2019 van de LPA Brussel-Nationaal).

Hij legt een Portugese verblijfskaart en een Portugees rijbewijs voor, die na controle vals blijken te zijn.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaarde dat hij in de luchthaven was om zijn vrouw te komen afzetten, die naar Brazilië vertrok. Hij verklaart overigens dat iedereen van zijn familie in Brazilië verblijft. Hij haalt geen medische problemen aan. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11. (...)

1.6 Op 18 december 2019 vertrekt de verzoekende partij zonder verzet naar Brazilië.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1, 61, § 2, 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het hoorrecht van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en als algemeen rechtsbeginsel, en van het vermoeden van onschuld als algemeen rechtsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Eerste onderdeel,

Verzoeker betwist de juridische grondslag van het inreisverbod.

Er wordt een inreisverbod van 3 jaar opgelegd omdat 10 voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan.

De motivering stelt dan verder: (...)

In de feitelijke motivering wordt dan gesteld dat betrokkene op heterdaad betrapt is op valsheid in geschriften (PV nr. HV.(...)/2019 van de LPA Brussel-Nationaal). Hij legt een Portugese verblijfskaart en een Portugees rijbewijs voor, die na controle vals blijken te zijn.

De beslissing mist duidelijke en correcte juridische grondslag.

De beslissing creëert een complete chaos voor wat betreft het hanteren van de juridische grondslag.

Artikel 74/11/ §1, tweede lid, 1° vreemdelingenwet, opgenomen in de beslissing is enkel de grondslag voor de duur van het inreisverbod. De tekst van dit artikel is duidelijk.

De zogenaamde artikels die het recht op onderduiken moeten motiveren worden enkel vermeld als 1°, 2°, 3°, zonder aan te duiden op welk artikel van de vreemdelingenwet die onderdelen wel betrekking zouden kunnen hebben.

Deze artikels zijn evenwel essentieel in de formele motivering, maar zij geven geen enkele te verifiëren juridische grondslag, daar zij niet naar enig artikel in de vreemdelingenwet verwijzen.

Het is niet aan verzoeker of de Raad om uit te maken welk artikel van de vreemdelingenwet verwerende partij kan bedoeld hebben. Deze wettelijke grondslag moet correct en duidelijk in de bestreden beslissing worden opgenomen; dit is niet het geval. Op zich is dit een afdoende reden om de beslissing te vernietigen wegens schending van de formele motiveringsverplichting.

Tweede onderdeel, ondergeschikt,

In tweede instantie is de bewering van het bestaan van het risico op onderduiken niet afdoende gemotiveerd.

Volgens artikel 1, §2, 2° vreemdelingenwet moet het risico op onderduiken actueel en reëel zijn, en wordt het vastgesteld na een individueel onderzoek én op basis van een of meer van de volgende objectieve criteria, met name in casu het 2° (gebruik van valse documenten in kader van asiel of verblijf of fraude). Dit laatste criterium volstaat op zich niet. Er moet én een individueel onderzoek geschieden, én gemotiveerd worden dat de kans op onderduiken actueel en reëel is.

Er wordt geen rekening gehouden met het gegeven dat het de eerste maal was dat verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen. Hij bevond zich niet in een situatie van herhaling.

De bestreden beslissing doet geen afdoende en ernstig individueel onderzoek en geeft evenmin enig motief met betrekking tot de actuele en reële kans op onderduiken. De motivering is bijgevolg niet afdoende.

Derde onderdeel,

In derde instantie betwist verzoeker de gegeven motivering.

De verwijzing naar het PV van de politie volstaat niet om te stellen dat er gebruik zou gemaakt zijn van een valse Portugese verblijfskaart.

Verzoeker stelt te betwisten dat de gebruikte documenten vals zijn.

Zolang verzoeker niet is veroordeeld voor dit feit geldt het vermoeden van onschuld.

Vierde onderdeel,

Wat betreft het opleggen van een inreisverbod voor een termijn van driejaar.

Als motivering wordt gegeven: (...)

In eerste instantie wordt gesteld dat bij dit onderdeel van de termijn van drie jaar geen rechtsbasis is aangeduid. Reeds om die reden dient de beslissing te worden vernietigd.

In tweede instantie bepaalt artikel 74/11 §1 tweede alinea dat zo het "1°" van dat artikel van toepassing is, het gaat om een maximum termijn van drie jaar. Een mindere termijn is mogelijk. Het behoort tot de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij om de termijn te bepalen; maar wanneer verwerende partij kiest voor de maximumtermijn dient dit precies gemotiveerd te worden, zoniet gaat het om een willekeurige beslissing. De gegeven motieven volstaan op dit punt niet. Zij miskennen dat de wetgever een precieze regeling heeft uitgewerkt in artikel 74/11 §1 vreemdelingenwet in geval van verschillende situaties, bv in geval van fraude. Maar door gebrek aan een exacte wettelijke grondslag in de beslissing voor het bepalen van de termijn, kan niet worden uitgemaakt om welke reden een termijn van drie jaar wordt opgelegd.

In de beslissing wordt verwezen naar het bedrieglijk karakter van de feiten, het geacht worden de openbare orde te kunnen schaden en het beweerde illegaal verblijf, maar geen van deze motieven is een afdoende motivering voor de termijn van drie jaar, gezien het ontbreken van een rechtsbasis.

Alleszins zijn de elementen van fraude, openbare orde en illegaal verblijf geen elementen die opgenomen zijn in artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° vreemdelingenwet, dat als enig artikel met betrekking tot de grondslag voor het inreisverbod is opgenomen. Minstens dient aanvaard te worden dat zo vermeld artikel ook de grondslag kan vormen voor de termijn, quod non bij gebreke aan opname bij het onderdeel termijn, de motiveringen in strijd zijn met die wettelijke grondslag daar fraude, openbare orde of illegaal verblijf er niet in opgenomen zijn.

In derde instantie wordt er op gewezen dat de toepassing van de maximumtermijn specifieke motivering vereist.

In feite wordt een standaardmotivering gegeven, die te lezen is in tientallen gelijkaardige beslissingen.

Er kan een inreisverbod van veel minder dan drie jaar worden gegeven. Er is geen enkel specifiek motief waarom dit driejaar is.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001,23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'.

In feite hanteert de beslissing een automatisme door een termijn van drie jaar op te leggen en daarbij gewoon te verwijzen naar het beweerd gebruik van valse documenten. Er moet evenwel specifiek worden aangeduid waarom met betrekking tot verzoekers specifieke situatie en rekening houdend met de specifieke aard van de feiten, tot die termijn wordt gekomen.

Zo is er geen rekening gehouden met het gegeven dat er opzichtens verzoeker nooit voorheen een maatregel tot verwijdering is genomen.

Zo is er geen rekening mee gehouden dat verzoeker de beweerde valse documenten niet heeft aangewend om het land binnen te komen; hij werd op de Luchthaven gecontroleerd toen hij zijn echtgenote op de luchthaven kwam afzetten. Er wordt ook op geen enkele wijze rekening gehouden met die context van het beweerd gebruik van de valse documenten.

Er diende precies in hoofde van de persoon van verzoeker aangeduid te worden waarom die drie jaar werden opgelegd. De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn van driejaar wordt opgelegd.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de RvV, ondermeer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat, arresten nr. 118 075, 118 076 en 118 077 telkens van 30 januari 2014 inzake Miftari t. Belgische Staat.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en

redelijkheidsbeginsel geschonden werden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing schendt de vermelde wetsbepalingen.

Vijfde onderdeel,

Verzoeker heeft aantoonbare belangen in Portugal.

Dit is niet betrokken in de motivering. Ook om reden van het niet respecteren van het hoorrecht is dit gegeven niet betrokken in de beslissing en bij de proportionaliteitsafweging en werd de daarvoor vereiste faire balance-toets nooit gemaakt.

In dat kader diende er rekening mee te worden gehouden dat het inreisverbod ten volle toepasbaar is op het Schengenacquis, en dat Portugal tot dit acquis behoort.

Er werd geen enkel ernstig hoorrecht toegepast, alleszins niet voor wat betreft de impact van een inreisverbod voor het ganse Schengenacquis. Er werd in dat kader evenmin gemotiveerd.

Wanneer verzoeker op afdoende wijze was gehoord had hij meegedeeld dat hij belangen heeft in Portugal, waar hij verscheidene jaren heeft verbleven en gewerkt (2012; 2015-2017 en van 1/2019 tot kort verblijf in België in december 2019), waar hij een huurcontract heeft gesloten en waar hij een aanvraag voor definitief verblijf indiende (zie stukken).

Als verzoeker gehoord was en beslist was op basis van correcte en volledige feitelijke gegevens, zou het inreisverbod, quod non, dienen beperkt te worden en diende Portugal hiervan uitgesloten te worden. Ook in dat kader wordt gesteld dat een inreisverbod van driejaar, dat ook gevolgen heeft voor zijn eventueel verblijf in Portugal, buiten proportie is, daar hij ook driejaar niet meer in dat land zou kunnen komen, terwijl hij aantoonbare belangen in dat land heeft, (zie stukken)

Zesde onderdeel,

De bestreden beslissing doet geen proportionaliteitsafweging.

Er dient rekening houdend met de gevestigde rechtspraak een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

De beslissing stelt formeel dat een inreisverbod van 3 jaar 'proportioneel' is. Het is een loutere frase, die niet door een afdoende motivering wordt ondersteund.

In feite vermeldt de beslissing als enig motief het beweerd gebruik van valse documenten.

De beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met de leeftijd van verzoeker, noch met het gegeven dat er geen misdrijf of valsheid in gebruik van documenten of fraude bewezen is. Een PV van de politie volstaat niet. Het vermoeden van onschuld werd niet gerespecteerd.

Zevende onderdeel,

De bestreden beslissing stelt dat rekening werd gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 vreemdelingenwet en met de artikels 3 en 8 EVRM, omdat verzoeker zou verklaard hebben dat iedereen van zijn familie in Brazilië verblijft en eveneens zou verklaard hebben geen medische problemen te hebben.

In eerste instantie wordt opgemerkt dat in dit onderdeel van de beslissing nergens enige melding is van waar verzoeker dit zou verklaard hebben, en dus waar en wanneer zijn hoorrecht op dit punt zou gerespecteerd zijn.

In tweede instantie wordt opgemerkt dat de beslissing onder de titel 'Inreisverbod' vermeldt: "Betrokkene werd gehoord door de LPA Brussel-Nationaal op 3.12.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen."

Op zich maakt die vermelding geen onderdeel van de motivering uit; zij is overigens niet herhaald of opgenomen in het onderdeel 'Reden van de beslissing'.

Verder betwist verzoeker formeel dat de politie Luchthaven hem duidelijk en formeel gehoord heeft in het kader van de toepassing van artikel 74/13 vreemdelingenwet. Hij is niet gehoord vanuit het gegeven dat zijn verhoor kon betrekking hebben op een beslissing tot verwijdering of op het nemen van het inreisverbod. Het is overigens niet aan de politie om dergelijk verhoor af te nemen.

Er is bijgevolg niet voldaan aan het hoorrecht, noch aan artikel 74/13 vreemdelingenwet, ieder op zich of in samenlezing."

3.2 Daar waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 61, § 2 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat deze bepaling betrekking heeft op bevelen om het grondgebied te verlaten die kunnen worden gegeven aan vreemdelingen die gemachtigd werden om in België te verblijven ten einde er te studeren. De bestreden beslissing maakt echter een inreisverbod uit en de verzoekende partij is geen vreemdeling die gemachtigd is (geweest) om in België te verblijven ten einde er te studeren. De voormelde bepaling heeft dan ook geen uitstaans met de thans bestreden beslissing, zodat het enig middel in deze mate juridische grondslag mist.

Op grond van het betoog van de verzoekende partij en haar verwijzing in de uiteenzetting van het middel naar artikel 62 van de vreemdelingenwet, kan worden aangenomen dat de verzoekende partij in de plaats doelt op artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de formele motiveringsplicht.

In dit verband wijst de Raad erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als het voormelde artikel 62, § 2 – de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden opgenomen zijn. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk. De verzoekende partij meent echter dat omtrent bepaalde volgens haar relevante elementen niet of niet afdoende werd gemotiveerd.

Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt daarnaast dat zij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het enig middel ook bekeken wordt vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel is dan weer slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De vraag of sprake is van een afdoende motivering, en de voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. (...)”

Voorafgaandelijk wijst de Raad erop dat artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet de gemachtigde oplegt de verwijderingsbeslissing met een inreisverbod gepaard te laten gaan, wanneer in deze verwijderingsbeslissing voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of wanneer een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

In casu blijkt uit het bestreden inreisverbod dat het eerste geval van toepassing is. Volgens de verzoekende partij is artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk enkel de grondslag voor de duur van het inreisverbod, maar hiermee gaat zij uit van een verkeerde lezing van de voormelde bepaling. Uit de bewoordingen van het voormelde artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet blijkt immers in de eerste plaats duidelijk dat het bepaalt in welke gevallen de gemachtigde een beslissing tot verwijdering moet gepaard laten gaan met een inreisverbod. Daarnaast blijkt uit de samenlezing van het tweede lid van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet met het tweede en derde lid van deze bepaling, dat het op te leggen inreisverbod in principe een duur heeft van maximum drie jaar (tweede lid), maar dat in specifiek voorziene gevallen ook een duur tot vijf jaar (derde lid) of meer dan vijf jaar (vierde lid) mogelijk is. Het betoog van de verzoekende partij dat artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet enkel de grondslag voor de duur van het inreisverbod zou uitmaken en dat de bestreden beslissing een duidelijke en correcte juridische grondslag zou missen, mist dan ook juridische grondslag.

Zoals hoger reeds aangegeven, is het opleggen van het inreisverbod *in casu* gestoeld op artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet, zoals ook uitdrukkelijk blijkt uit de bestreden beslissing. Dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, blijkt uit de verwijderingsbeslissing waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat, met name de bijlage 13septies van 3 december 2019. De verzoekende partij heeft deze verwijderingsbeslissing niet aangevochten. De vaststelling in de voormelde bijlage 13septies dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, blijft dan ook overeind. De verzoekende partij kan het opleggen van het inreisverbod op zich derhalve niet betwisten.

In de mate dat de verzoekende partij in de rest van het eerste onderdeel en in het tweede onderdeel van het enig middel ingaat op de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot het risico op onderduiken, wijst de Raad erop dat dit in het kader van het bestreden inreisverbod een overtollig motief betreft. Zoals hoger reeds vastgesteld, volstaat de vaststelling dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan reeds om het opleggen van een inreisverbod te verantwoorden. De onderbouwing van deze vaststelling is vervat in de verwijderingsbeslissing waarmee het inreisverbod gepaard gaat. Uit de verwijderingsbeslissing blijkt dat het niet-toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek onder meer is gestoeld op de vaststelling dat een risico op onderduiken bestaat, zoals voorzien in artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. De Raad herhaalt dat de betrokken verwijderingsbeslissing niet werd aangevochten, zodat geen afbreuk is gedaan aan de vaststelling dat een risico op onderduiken bestaat en de daarop gesteunde vaststelling dat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend. Dat de gemachtigde in het kader van het bestreden inreisverbod nogmaals onderbouwt waarom in de ermee gepaard gaande verwijderingsbeslissing geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend, onder meer door te verwijzen naar een risico op onderduiken, is bijgevolg overtollig. Op het betoog van de verzoekende partij aangaande het risico op onderduiken moet in het licht van de tweede bestreden beslissing dan ook niet verder worden ingegaan. De Raad benadrukt verder dat de verzoekende partij het beroep gericht tegen het thans bestreden inreisverbod niet kan gebruiken om de motieven van de voormelde niet-aangevochten verwijderingsbeslissing alsnog te betwisten.

In een derde onderdeel van het enig middel, dat tevens relevant kan zijn in het licht van de duur van het inreisverbod, betwist de verzoekende partij dat de door haar gebruikte documenten vals zijn. Volgens haar volstaat de verwijzing naar het proces-verbaal van de politie niet om te stellen dat er gebruik zou zijn gemaakt van een valse Portugese verblijfskaart, en geldt, zolang zij niet is veroordeeld voor dit feit, het vermoeden van onschuld.

De Raad wijst erop dat het door de verzoekende partij geschonden geachte vermoeden van onschuld een fundamenteel beginsel uit het strafrecht is, dat betrekking heeft op de bewijslast in het kader van de strafvervolging. De beslissing waarbij de verzoekende partij een inreisverbod wordt gegeven, is geen maatregel van strafrechtelijke aard, maar wel een administratieve rechtshandeling. Het vermoeden van onschuld als algemeen rechtsbeginsel kan in dit verband dan ook niet dienstig worden aangevoerd. Verder belet dit (strafrechtelijk) vermoeden van onschuld niet dat de gemachtigde op grond van een eigen onderzoek een standpunt kan innemen met betrekking tot feiten die (nog) niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (*cf.* RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). De verzoekende partij kan dan ook niet aannemelijk maken dat de gemachtigde, om de thans bestreden beslissing te onderbouwen, geen gebruik zou mogen maken van het door de luchthavenpolitie opgestelde proces-verbaal.

Daarnaast stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere stelling dat zij betwist dat de gebruikte documenten vals zijn. Zij laat echter na enig concreet element naar voren te brengen om te verduidelijken dat de vaststelling dat zij gebruik heeft gemaakt van een valse Portugese verblijfskaart en een vals Portugees rijbewijs feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn. In dit verband wijst de Raad er nog op dat de valsheid van de voormelde stukken blijkens het administratief dossier werd vastgesteld door de Dienst VVR (valse en vervalste documenten).

Het vierde onderdeel van het enig middel heeft betrekking op het opleggen van een inreisverbod met een specifieke duur van drie jaar.

De Raad wijst erop dat, zoals blijkt uit de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet en zoals de verzoekende partij ook benadrukt, de gemachtigde voor het vaststellen van de duur van het inreisverbod rekening moet houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Hierbij kan nog erop worden gewezen dat het voormelde artikel 74/11, § 1 een omzetting is van artikel 11, tweede lid van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van

16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Het voormelde artikel 11, tweede lid stelt het volgende: *“De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.”* In de parlementaire voorbereiding aangaande het voormelde artikel 74/11 en het inreisverbod wordt het volgende benadrukt: *“de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert”* (Wetsontwerp van 19 oktober 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer 2011-2012, nr. 53-1825/001, 23).

De verzoekende partij voert vooreerst aan dat in het onderdeel van de bestreden beslissing dat betrekking heeft op de termijn van drie jaar geen rechtsbasis is aangeduid. Vervolgens benadrukt zij dat het tot de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde behoort om de duur van het inreisverbod te bepalen. Wanneer deze kiest voor de maximumtermijn van drie jaar, moet dit volgens haar precies gemotiveerd worden, zo niet gaat het om een willekeurige beslissing. Volgens de verzoekende partij volstaan de gegeven motieven op dit punt niet en miskennen ze dat de wetgever een precieze regeling heeft uitgewerkt in artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet in geval van verschillende situaties, bijvoorbeeld in geval van fraude. Zij stelt dat door het gebrek aan een exacte wettelijke grondslag in de bestreden beslissing voor het bepalen van de termijn, niet kan worden uitgemaakt om welke reden een termijn van drie jaar wordt opgelegd. De verzoekende partij geeft aan dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het bedrieglijk karakter van de feiten, het geacht worden de openbare orde te kunnen schaden en het beweerd illegaal verblijf, maar dat geen van deze motieven een afdoende motivering is voor de termijn van drie jaar, gelet op het ontbreken van een rechtsbasis. Zij vervolgt dat de elementen van fraude, openbare orde en illegaal verblijf alleszins geen elementen zijn die opgenomen zijn in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat als enig artikel met betrekking tot de grondslag voor het inreisverbod is opgenomen. Zij besluit dat, mocht het voormelde artikel ook de grondslag vormen voor de termijn (wat volgens haar niet het geval is, bij gebrek aan opname ervan bij het onderdeel termijn), de motiveringen in strijd zijn met die wettelijke grondslag, aangezien fraude, openbare orde of illegaal verblijf er niet in opgenomen zijn.

De Raad wijst erop dat in het onderdeel van de bestreden beslissing met betrekking tot de duur van drie jaar uitdrukkelijk wordt verwezen naar het feit dat werd rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Het feit dat moet worden rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval, is uitdrukkelijk voorzien in artikel 74/11, eerste lid van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij kan niet voorhouden dat het op basis van deze motivering, samengelezen met de verwijzing eerder in de bestreden beslissing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, niet duidelijk zou zijn op basis van welke bepaling de gemachtigde zou zijn overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod met een specifieke duur van drie jaar. Hoger heeft de Raad reeds uiteengezet dat dit tweede lid van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet niet alleen de rechtsgrond vormt voor het opleggen van een inreisverbod op zich, maar tevens de rechtsgrond vormt voor het opleggen van een inreisverbod met een duur van maximaal drie jaar. Het derde en vierde lid van het voormelde artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet voorzien dan, zoals hoger ook reeds aangegeven, specifieke afwijkingen op dit algemene principe.

Daarnaast stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zelf erkent dat de gemachtigde een discretionaire bevoegdheid heeft bij het bepalen van de precieze duur van het inreisverbod. De verzoekende partij voert terecht aan dat dit gepaard gaat met een formele motiveringsverplichting met betrekking tot de duur van het inreisverbod. Daarnaast is ook reeds gebleken dat gemachtigde de voormelde discretionaire bevoegdheid slechts kan uitoefenen binnen de grenzen van het bepaalde in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij erkent tevens dat de gemachtigde wel degelijk naar een aantal specifieke elementen verwijst, met name het bedrieglijk karakter van de feiten, het geacht worden de openbare orde te kunnen schaden en het beweerd illegaal verblijf. Zij wijst echter erop dat deze elementen niet zijn opgenomen in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet, en dat de opgenomen motivering dan ook in strijd is met deze wettelijke grondslag.

De Raad benadrukt dat artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet met betrekking tot de duur van het inreisverbod slechts aangeeft dat deze maximum drie jaar mag bedragen. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat de gemachtigde, wanneer hij heeft geopteerd om een inreisverbod met een duur van drie jaar op te leggen, zou moeten verwijzen naar specifieke elementen die in de toepasselijke wettelijke bepaling zijn opgenomen. De betrokken wettelijke bepaling bevat immers geen specifieke elementen in dit verband, maar poneert het algemene principe van het opleggen van een inreisverbod van maximum drie jaar. Om dezelfde reden kan de verzoekende partij ook niet voorhouden dat de opgenomen motivering in strijd zou zijn met de wettelijke grondslag omdat de elementen waarnaar de gemachtigde *in casu* verwijst, niet in de wettelijke bepaling zou opgenomen. Slechts wanneer de gemachtigde zou hebben afgeweken van het algemene principe voorzien in het tweede lid van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet en bijgevolg gebruik zou hebben gemaakt van de specifieke bepalingen voor het opleggen van een inreisverbod met een duur van langer dan drie jaar tot maximum vijf jaar (derde lid), of met een duur van meer dan vijf jaar (vierde lid), had hij in zijn motivering moeten aantonen dat de voor die gevallen wettelijk voorziene omstandigheden aan de orde zouden zijn. Aangezien de gemachtigde echter *in casu* ervoor heeft geopteerd om gebruik te maken van de algemene bepaling, kan hij ook op geen enkele manier de specifieke regeling die de wetgever heeft uitgewerkt, hebben miskend.

Vervolgens zet de verzoekende partij nader uiteen waarom de opgenomen motivering volgens haar niet volstaat. Volgens haar gaat het om een standaardmotivering, die in tientallen gelijkaardige beslissingen te lezen is. Zij stelt dat er een inreisverbod van veel minder dan drie jaar kan worden gegeven en dat er geen enkel specifiek motief is waarom dit drie jaar is. Ook geeft zij aan dat de bestreden beslissing in feite een automatische hanteert door een termijn van drie jaar op te leggen en daarbij gewoon te verwijzen naar het beweerd gebruik van valse documenten, terwijl specifiek zou moeten worden aangeduid waarom met betrekking tot haar specifieke situatie en rekening houdend met de specifieke aard van de feiten, tot die termijn is gekomen. Zij voert aan dat er geen rekening is gehouden met het gegeven dat er ten aanzien van haar nooit voorheen een maatregel tot verwijdering is genomen en met het feit dat zij de beweerd valse documenten niet heeft aangewend om het land binnen te komen. Zij stelt in dit verband dat zij op de luchthaven werd gecontroleerd toen zij haar echtgenote kwam afzetten en dat er ook op geen enkele wijze rekening wordt gehouden met die context van het beweerd gebruik van de valse documenten. De verzoekende partij besluit dat er precies in haar hoofde moest worden aangeduid waarom die drie jaar werd opgelegd, dat de gemachtigde, gelet op de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld en dat zijn handelswijze getuigt van onzorgvuldig bestuur.

De Raad wijst erop dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, de bestreden beslissing wel degelijk een specifieke motivering bevat met betrekking tot de specifieke duur van drie jaar van het inreisverbod. Er wordt dan ook wel degelijk verduidelijkt waarom wordt gekozen voor een termijn van drie jaar. De gemachtigde verwijst daarbij naar elementen die specifiek betrekking hebben op de situatie van de verzoekende partij. Verder stelt de Raad vast dat de aangehaalde elementen beantwoorden aan de gegevens die blijken uit het administratief dossier.

Daarnaast wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op grond waarvan zij aanneemt dat de gemachtigde voor het bepalen van de specifieke duur van het inreisverbod, rekening zou hebben moeten houden met het gegeven dat er ten aanzien van haar nooit voorheen een maatregel tot verwijdering werd genomen. In dit verband merkt de Raad overigens op dat uit het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partij wel degelijk reeds eerder verwijderingsmaatregelen werden gegeven, met name bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlages 13) van 4 maart 2008 en van 6 november 2019. Deze laatste verwijderingsbeslissing dateert aldus van minder dan een maand voor het nemen van de thans bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt ook niet duidelijk op welke manier de "*context van het beweerd gebruik van de valse documenten*" *in casu* relevant zou zijn. In de bestreden beslissing wordt geenszins beweerd dat de verzoekende partij deze documenten zou hebben aangewend om het land binnen te komen. De verzoekende partij maakt daarnaast niet duidelijk op welke manier het gegeven dat zij de valse documenten niet heeft gebruikt om het land binnen te komen, op enige wijze afbreuk zou doen aan de vaststelling dat de verzoekende partij op heterdaad werd betrapt op valsheid in geschrifte, omdat zij een Portugese verblijfskaart en een Portugees rijbewijs heeft voorgelegd, die na controle vals bleken te zijn.

Ten slotte benadrukt de Raad nogmaals dat de verzoekende partij de valsheid van de voorgelegde documenten slechts betwist op grond van loutere beweringen. Daarnaast heeft zij zelf verklaard sinds 2012 in België te verblijven, zoals trouwens uitdrukkelijk werd aangegeven in de overtollige motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot het opleggen van het inreisverbod op zich. Verder in haar verzoekschrift spreekt de verzoekende partij haar eigen bewering tijdens het gehoor door de luchthavenpolitie tegen, door aan te voeren dat zij aantoonbare belangen in Portugal zou hebben. Uit de verdere vaststellingen van de Raad in dit verband blijkt echter dat zij met dit betoog geen afbreuk kan doen aan de in de bestreden beslissing gemaakte vaststellingen. De verzoekende partij slaagt er dan ook niet in dienstig te betwisten dat zij valsheid in geschriften heeft gepleegd, en dat zij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en de openbare orde te schaden. Daarnaast betwist de verzoekende partij in het geheel niet dat zij verklaarde dat iedereen van haar familie in Brazilië verblijft en dat haar vrouw naar Brazilië vertrok, en dat zij geen medische problemen aanhaalde.

De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij met haar betoog enkel te kennen geeft, het niet eens te zijn met de beoordeling van de gemachtigde. Het loutere feit dat zij een andere mening is toegedaan, maakt echter niet dat de motivering met betrekking tot de specifieke duur van het inreisverbod niet afdoende of kennelijk onredelijk zou zijn. De Raad herhaalt dat de gemachtigde bij het bepalen van de duur van het inreisverbod over een discretionaire bevoegdheid beschikt, weliswaar binnen de grenzen van het bepaalde in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Daarnaast wijst de Raad erop dat, in de mate dat de verzoekende partij met haar kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, zij de Raad uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek van deze andere beoordeling. Dit behoort echter niet tot zijn bevoegdheid als annulatierechter.

Gelet op het bovenstaande kan de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maken dat de opgenomen motivering aangaande de specifieke duur van het inreisverbod niet afdoende, onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn, of dat de gemachtigde onzorgvuldig zou hebben gehandeld, zonder rekening te houden met de in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet opgenomen verplichting om de duur van het inreisverbod vast te stellen door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

In een vijfde onderdeel van het enig middel voert de verzoekende partij aan dat zij aantoonbare belangen in Portugal heeft. Zij stelt dat dit niet betrokken is in de motivering, ook om reden van het niet-respecteren van het hoorrecht, en ook niet bij de proportionaliteitsafweging en de daarvoor vereiste *fair balance*-toets. Zij wijst erop dat ermee rekening had moeten worden gehouden dat het inreisverbod ten volle toepasbaar is op het Schengenacquis en dat Portugal tot dit acquis behoort. Ook geeft zij aan dat er geen enkel ernstig hoorrecht werd toegepast, alleszins niet voor wat betreft de impact van een inreisverbod voor het ganse Schengenacquis, en dat er in dat kader evenmin werd gemotiveerd. De verzoekende partij voert aan dat, wanneer zij op afdoende wijze zou zijn gehoord, zij had meegedeeld dat zij belangen heeft in Portugal, waar zij verscheidene jaren heeft verbleven en gewerkt (in 2012, van 2015 tot 2017 en van 1 januari 2019 tot een kort verblijf in België in december 2019), waar zij een huurcontract heeft gesloten en waar zij een aanvraag voor definitief verblijf indiende. Zij stelt dat, als zij gehoord was en er beslist was op basis van correcte en volledige feitelijke gegevens, het inreisverbod had moeten worden beperkt en Portugal ervan had moeten worden uitgesloten. Daarnaast voert zij aan dat een inreisverbod van drie jaar, dat ook gevolgen heeft voor haar eventueel verblijf in Portugal, buiten proportie is, daar zij ook drie jaar niet meer in dat land zou kunnen komen, terwijl zij aantoonbare belangen heeft in dat land, waarvoor zij opnieuw naar de stukken verwijst.

Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, (...)”

Vooreerst merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van dit artikel duidelijk blijkt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (Hof van Justitie (hierna ook: HvJ of het Hof) 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat de verzoekende partij zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen.

Het hoorrecht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45; HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 81). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingsfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 35). Er moet zodoende een aanknopingspunt met het Unierecht zijn.

In casu werd aan de verzoekende partij een inreisverbod gegeven. Een inreisverbod is overeenkomstig artikel 1, § 1, 8° van de vreemdelingenwet “*de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt*”. *In casu* betreft het, zoals de verzoekende partij ook aangeeft, een inreisverbod voor het ganse Schengengebied. Voor deze situatie vormt het voormelde artikel 1, § 1, 8° de omzetting van artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn (*Parl. St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53-1825/001, 7 en 33-34). Hoger heeft de Raad ook reeds vastgesteld dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 11, tweede lid van de Terugkeerrichtlijn. Het kan dan ook niet worden betwist dat de bestreden beslissing binnen de werkingsfeer van het Unierecht valt. Het kan evenmin worden betwist dat een inreisverbod als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Bijgevolg is het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van Unierecht van toepassing.

Het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van Unierecht waarborgt volgens het Hof dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht echter pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, C-301/87, *Frankrijk/Commissie*, pt. 31, van 5 oktober 2000, C-288/96, *Duitsland/Commissie*, pt. 101, van 1 oktober 2009, C-141/08 P, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware*, pt. 94 en van 6 september 2012, C-96/11 P, *Storck*, pt. 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure – in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten – een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, moet de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval nagaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de duur van het opgelegde inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (*cf.* HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 40).

De Raad benadrukt aldus dat enige onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht hoe dan ook geen invloed kan hebben gehad op het opleggen van het inreisverbod op zich. Zoals hoger reeds herhaaldelijk gesteld, verplicht artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet – dat de omzetting vormt van artikel 11, eerste lid van de Terugkeerrichtlijn –, immers dat een inreisverbod wordt opgelegd, wanneer zoals *in casu* voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Er moet dan ook enkel worden onderzocht of sprake is van specifieke omstandigheden die de duur van het inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden.

Volgens de verzoekende partij had zij, mocht zij op een degelijke wijze zijn gehoord, kunnen aanvoeren dat zij aantoonbare belangen heeft in Portugal. Zij wenst deze belangen thans aan te tonen

door middel van een aantal stukken die zij bij het verzoekschrift voegt. De Raad stelt echter vast dat de betrokken stukken allen zijn opgesteld in de Portugese taal. De Raad wijst in dit verband op artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV), dat luidt als volgt:

“De stukken waarvan de partijen willen gebruik maken worden in originele vorm of onder vorm van een kopie voorgelegd en dienen, indien zij in een andere taal dan deze van de rechtspleging werden opgesteld, vergezeld te zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling, is de Raad niet verplicht deze documenten in overweging te nemen.”

Het Portugees is niet de taal van de rechtspleging (*in casu* het Nederlands) en de stukken van de verzoekende partij zijn niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling. De Raad is overeenkomstig artikel 8, tweede lid van het PR RvV dan ook niet verplicht de in het Portugees opgestelde documenten in overweging te nemen. Bovendien is het Portugees een voor de Raad onbegrijpbare taal, zodat hij hoe dan ook in de onmogelijkheid is om op basis van de betrokken stukken na te gaan of de verzoekende partij, zoals zij beweert, aantoonbare belangen in Portugal zou hebben.

Omdat de verzoekende partij met de door haar aangebrachte stukken niet kan aantonen dat zij verscheidene jaren in Portugal heeft verbleven en gewerkt (in 2012, van 2015 tot 2017 en van 1 januari 2019 tot een kort verblijf in België in december 2019) en dat zij in dat land een huurcontract heeft gesloten en een aanvraag voor definitief verblijf indiende, kan de Raad slechts vaststellen dat zij zich beperkt tot loutere beweringen.

Bovendien stelt de Raad vast dat deze loutere beweringen worden tegengesproken door de verklaringen die de verzoekende partij aflegde tijdens haar gehoor op 3 december 2019 om 14.30 uur. Op de vraag sinds wanneer zij in België is, antwoordde zij immers dat zij sinds 2012 hier is en dat zij in Schaarbeek woont. Op de vraag waarom zij in België is, antwoordde zij dat zij gewerkt heeft in België, *“verschillende werkzaamheden waaronder de bouwsector”*. Op de vraag waarom zij niet naar haar herkomstland terugkeerde of kan terugkeren, antwoordde zij dat het in België veiliger is en beter om te werken. Ook gaf zij aan dat haar vingerafdrukken slechts in België en niet in een ander Europees land werden genomen. Uit het *“administratief rapport: illegaal verblijf”* van 3 december 2019 blijkt eveneens dat de verzoekende partij zou verblijven in Schaarbeek, waarbij een specifiek adres wordt vermeld. Er wordt aangegeven dat zij hier echter niet is ingeschreven, maar dat zij verklaart sedert 2012 in België te verblijven en zelf over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Er wordt tevens uitdrukkelijk vermeld dat zij zelf verklaarde illegaal in het land te zijn. Hierbij wordt als datum 3 december 2019 om 13.23 uur vermeld. Ten slotte verklaarde de verzoekende partij op 3 december 2019 om 13.27 uur dat er geen elementen zijn die een onmiddellijke terugkeer in de weg staan en dat haar vingerafdrukken niet reeds in een ander Europees land werden genomen.

Ook andere gegevens in het administratief dossier onderbouwen de beweringen van de verzoekende partij in het huidig verzoekschrift niet. Zo blijkt dat de verzoekende partij op 5 november 2019 door de politie en de sociale inspectie werd betrapt op zwartwerk in de bouw en dat zij gebruik maakte van vervalste documenten. Zij was niet in het bezit van een beroepskaart, arbeidskaart of *single permit*. Tijdens haar gehoor van 6 november 2019 verklaarde zij ook reeds sinds 2012 in België te zijn en hier te zijn om te werken. Zij gaf aan dat T. haar firma is, dat zij via de bank betaald wordt en dat zij een werkcontract heeft. Verder gaf zij aan in België te zijn om een beter leven te leven, dat zij geen problemen heeft in Brazilië, maar dat zij hier een beter leven wil. De Raad merkt op dat de voormelde firma T. volgens het document *“preuve de déclaration Limosa (Document L1)”* van 3 november 2019 een in Portugal gevestigd bedrijf zou zijn. Uit het administratief rapport van 5 november 2019 met betrekking tot illegaal verblijf en zwartwerk, blijkt echter dat sprake is van *“illegalen, dewelke met vervalste documenten L1 aan het werk waren op een bouwwerf”*. Het voormelde document L1 kan dan ook niet worden beschouwd als een objectief element.

Op basis van het bovenstaande kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij zowel op 6 november 2019 als op 3 december 2019 verklaarde sinds 2012 in België te zijn om te werken, hetgeen rechtstreeks ingaat tegen haar beweringen in het thans voorliggend verzoekschrift dat zij in Portugal zou leven en werken. Bovendien bevat het administratief dossier geen enkel objectief element dat deze loutere bewering zou kunnen ondersteunen.

Zelfs als de verzoekende partij niet naar behoren zou zijn gehoord, onder meer omdat niet specifiek zou zijn gewezen op het feit dat een inreisverbod geldt voor het ganse Schengengrondgebied, waaronder aldus Portugal, kan zij dan ook niet aannemelijk maken dat zij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de duur van het op te leggen inreisverbod zouden hebben kunnen beïnvloeden. Zij beperkt zich immers tot loutere beweringen. Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Ook in de mate dat de verzoekende partij het hoorrecht als internrechtelijk algemeen rechtsbeginsel wenst aan te voeren, benadrukt de Raad dat ook hiervoor geldt dat het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van een beslissing kan leiden, indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie had kunnen aanreiken op grond waarvan de gemachtigde had kunnen overwegen om deze beslissing niet te nemen dan wel een minder nadelige beslissing te nemen. Uit het voorgaande is gebleken dat de verzoekende partij niet aannemelijk kan maken dat zij zulke informatie had kunnen aanreiken.

In de mate dat de verzoekende partij in dit onderdeel van haar enig middel een schending van de motiveringsplicht aanvoert, wijst de Raad erop dat zij de gemachtigde niet kan verwijten niet te hebben gemotiveerd omtrent loutere beweringen, waarvan de gemachtigde geen kennis had en moest hebben. Om dezelfde reden kan de verzoekende partij niet aannemelijk maken dat deze elementen bij “*de proportionaliteitsafweging*” en “*de daarvoor vereiste faire balance-toets*” moesten betrokken worden. Voor het overige kan worden verwezen naar de vaststellingen die de Raad heeft gedaan met betrekking tot het vierde onderdeel van het enig middel.

In een zesde onderdeel van het enig middel stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing geen proportionaliteitsafweging doet en dat de *fair balance*-toets afwezig is. Zij geeft aan dat de bestreden beslissing formeel stelt dat een inreisverbod van drie jaar proportioneel is, maar dat dit een loutere frase is, die niet door een afdoende motivering wordt ondersteund. Volgens de verzoekende partij vermeldt de bestreden beslissing in feite als enig motief het beweerd gebruik van valse documenten, maar houdt de beslissing op geen enkele wijze rekening met haar leeftijd en met het gegeven dat er geen misdrijf of valsheid in gebruik van documenten of fraude bewezen is. Zij herhaalt dat een proces-verbaal van de politie niet volstaat en dat het vermoeden van onschuld niet werd gerespecteerd.

Hoger is de Raad reeds ingegaan op het vermoeden van onschuld en op het betoog van de verzoekende partij dat een proces-verbaal van de politie niet zou volstaan. Het volstaat dan ook opnieuw naar deze vaststellingen te verwijzen.

Daarnaast is uit de hoger gemaakte vaststellingen van de Raad met betrekking tot de in de bestreden beslissing opgenomen motivering aangaande de duur van het inreisverbod reeds gebleken dat de verzoekende partij niet aannemelijk kan maken dat deze motivering niet afdoende of kennelijk onredelijk zou zijn. Ook blijkt dat zij niet kan voorhouden dat het enig motief het beweerd gebruik van valse documenten zou zijn. Gelet op de hoger gemaakte vaststellingen kan de verzoekende partij niet aannemelijk maken dat het opleggen van een inreisverbod met een duur van drie jaar niet proportioneel zou zijn.

Verder maakt de verzoekende partij niet duidelijk op welke manier haar leeftijd *in casu* relevant zou zijn en de gemachtigde deze aldus in zijn beoordeling had moeten betrekken.

Een schending van het proportionaliteitsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

In een zevende onderdeel van het enig middel voert de verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing stelt dat rekening werd gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en met de artikelen 3 en 8 van het EVRM, omdat zij zou hebben verklaard dat iedereen van haar familie in Brazilië verblijft en dat zij geen medische problemen heeft. Vervolgens voert zij een betoog met betrekking tot het horen door de luchthavenpolitie, de plaats in de bestreden beslissing waarin naar dit gehoor wordt verwezen en de manier waarop en het kader waarin dit gehoor zou hebben plaatsgevonden.

Met betrekking tot artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat deze bepaling uitdrukkelijk betrekking heeft op beslissingen tot verwijdering. De bestreden beslissing is echter een inreisverbod en aldus geen beslissing tot verwijdering, zijnde “*de beslissing die de illegaliteit van het*

verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt" (cf. artikel 1, § 1, 6° van de vreemdelingenwet). Zoals de bestreden beslissing uitdrukkelijk stelt, gaat zij enkel gepaard met een beslissing tot verwijdering, met name de bijlage 13septies van 3 december 2019. Het betoog van de verzoekende partij mist dan ook juridische grondslag. Bovendien mist haar betoog ook feitelijke grondslag, aangezien de bestreden beslissing geenszins stelt dat werd rekening gehouden met de bepalingen van het voormelde artikel 74/13. In het kader van de verklaringen waarnaar de verzoekende partij verwijst, verwijst de bestreden beslissing daarentegen naar het *in casu* wel toepasselijke artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Daarnaast maakt de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, ook geen melding van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Bovendien zet zij op geen enkele manier uiteen op welke manier de bestreden beslissing deze beide artikelen zou schenden. In deze mate is het zevende onderdeel van het enig middel dan ook niet ontvankelijk. Onder 'middel' moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Bijkomend en ten overvloede wijst de Raad er nog op dat uit het administratief dossier, met name uit de gehoren van 3 december 2019 wel degelijk blijkt dat de verzoekende partij verklaarde dat iedereen van haar familie (met inbegrip van haar echtgenote) in Brazilië verblijft en dat zij ook geen melding maakt van medische problemen.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend twintig door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE